

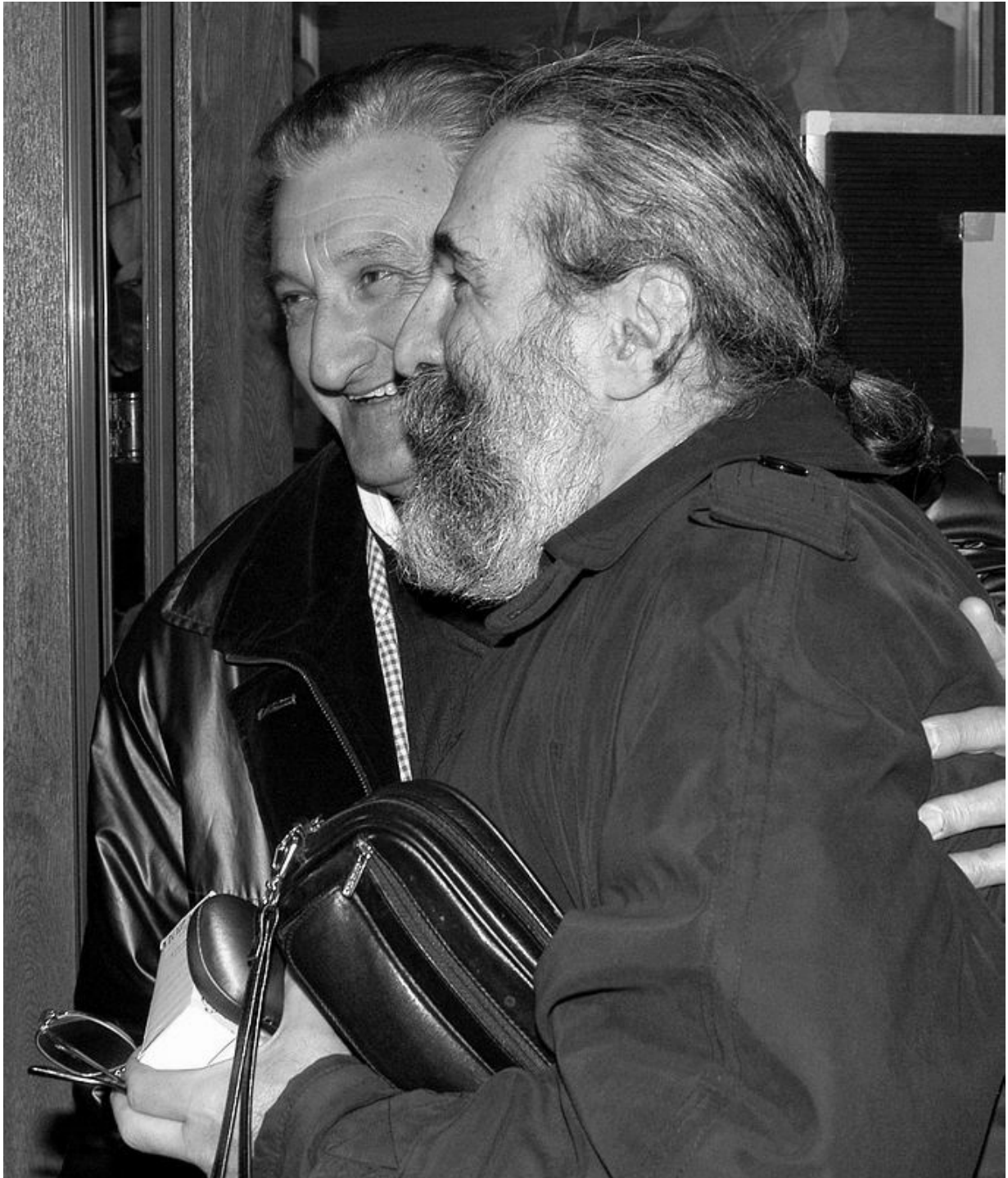
Al. Florin ȚENE

Ziua a șaptea după Artur

În memoria scriitorului, filosofului și
Promotorului cultural ARTUR SILVESTRI

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Mai 2009

ARTUR SILVESTRI și AL FLORIN ȚENE

Ziua a șaptea după Artur

După ce Dumnezeu a sfințit lucrarea Lui
Cuvântul în tine a căpătat mișcare
A ochilor ce dau de știre în ziua nimănui
Spre a înțelege noua-ntruchipare.

În această zi ai împărțit bucăți din tine,
Poeme să le-nțelegem în ceas de mântuire,
Ajutorul pătrunderii în măduva timpului ce vine,
A leaiceii cu ochii verzi eliberată de iubire.

O mie de ani într-o singură zi
Proclamă un ceas fără eroare,
În duminica de suflet te-aștept să vii
Poemul să-l citești întruchipat din mare.

Prilej universal de a ne cunoaște,
De a întoarce cuvântul înapoi,
În mielul din câmpie ce tăcerea o paște,
Așa cum va fi în Ziua de Apoi.

Cei doi gemeni-timpul și spațiu

Alunecând, se interferează spațiu cu spațiu
Încrucșându-se în timp se prelungește
Până în adâncuri de timp, până la Horațiu,
În noi cu voia undelor se-nțelepțește.

Și tot ne integrăm în hăul lui deschis
Încrucșându-ne cu vetuste spații și istorii
Până când și el cade ucis
Între cele două clipe unde pier și norii.

Un singur timp cât universul
Proclamă o necunoscută definitivă...
Spațiul nostru nu cunoaște viersul
Și nici muzica celestă relativă.

Lumina din Acrostih

Aurul zilei îi acoperă fruntea înstelată de gânduri
Răvășită de durerea altora în pagini peste veșnicie,
Tăcute cariatide așezate în fraze și rânduri
Unite sub flamura ideilor în Olimp
Rugă sunt și poartă pe umeri veșnicul timp.

Stele s-au aprins în firidele lor
Iluminând verbele pe dinăuntru ce le porți cu tine.
Lucrurile se reîntorc la veșnicul călător,
Venind cu destinul scris în Sine
Eveniment socratic de memoria ta consemnat
Să rămână prin noi mai departe.
Tăcut și înțelept te-ai înălțat precum un sfânt
Rămânând, acolo Sus, în Marea Carte
Iubire pentru neam și Lumină în Cuvânt.

Înainte de sfârșitul frazei

Brazda țării în care clocote sângele străbunilor
Ți-a deschis Calea
Spre Lumina întoarceri în Sine.

Precum pasărea din interiorul
Oului de aer
Înălțimea îți devorează tăcerea...

Doar cuvintele tale încărcate de gânduri
Ne umezește tâmpla
Iar din dosul ochilor tăi
Îți este teamă că vei trece prin ei
Pentru îmbrățișarea finală.

Frazele tale au inundat
Fiecare celulă a creierului nostru contemporan
Pregătind potirul alchimic
Pentru noua ta naștere...

În noi
Cu dăruire ai îngenunchiat
Printre geometrii de fraze
Să ne încurci visele cu viața,
Fiindcă nu mai știm dacă s-a întâmplat
s-au moartea s-a strecurat în somn
și nici acum n-ai aflat că ai trecut pe malul celălalt
în Lumină.

Eu și guguștiucul

Numai eu și guguștiucul cântăm de dimineață,
Eu pe pagina albă de vibrează până-n rimă
El pe o creangă a bobotezei de îngheață
Notele muzicale, țurțuroi, pe-o știmă.

Numai eu vers de cântec și descântec
El pasăre vorbitoare de văzduh,
Rege nenăscut din pântec
Eu ce-l așez în sunet duh.

Întoarcerea ACASĂ

Era o vreme-a inimilor aprinse
Un timp al cuvântului scris,
Era clipa tăcerilor încinse
Și-a încrederii urcând în vis.

Vesteam minunea prieteniei noastre
Sub raza luminii din Cuvânt;
Proiectele-ți erau firide pentru astre
Și noi te urmam prin legământ.

Dar azi, ai plecat Acasă-n Paradis
Lăsând pentru noi înțelepciune și-n ecou
CUVÂNTUL tău în suflete aprins
Și speranța că Sus e o naștere din nou.

E clipa când mă-nchin pentru tine,
Dovada împreunelor simțiri,
Căci eternitatea care, iată vine
Stârnește în noi valuri de uimiri.

Te-ai întors Acasă întristat,
Mai era în Țară de-mplinit ceva,
Însă lumina-ți de aici n-a plecat
Ne călăuzește spre înțelepciunea ta.

Medalia de sub preș

Ceasul o luase de-a dura
peste cocoașa mea de griji.
Pe sub poteci cârțițele bârfelor
strigau:Ura!
Când pe la colțurile orelor mureau
de necaz
cuvinte cu nasul cât un praz.

Ora se dădea de-a berbeleacul
peste pieptul meu scos în față,
rotund, trufaș și abil,
medaliile îmi zornăiau în inimă,
ele veneau din altă viață
tiptil.

Odată cu mine se strecurau pe sub preșul cerului
în piață,
umbra mea din altă viață
orbită de strălucirea lor
pe piepturi de prinți.

Le frecasem câteva secole cu plușul
atâtor dorinți.

Modestie

Vederea mea există, dar m-i se spune să nu văd,
Am mâna dreaptă, dar sunt obligat să n-o folosesc,
Înși ieșiți din grote, întuneric și prăpăd,
peste prag de foc mă împing să pășesc.

Din antetul paginii zilei de azi mi-a fost șters
până și numele, de-acum anonim mă numesc,
iar dacă mâna ce n-o mai am scrie un vers
din el pe înserate ierburi târâtoare mai cresc.

Plecarea

Toată noaptea autobuzul și-a încălțat roatele,

orașul își freca mâinile înghețate
pe când mânușile uitate sub zăpadă încălzeau ghiocei.

Străzile își suflau nasul pe parbrizul autobuzului

în timp ce noi azvârleam gândul la destinație
iar trupurile noastre devenite statui
purtau în spate grijile șoferului.

Șoseaua își înfășura amintirile pe roți,
casele de pe margine se strecurau șerpește
în ferestrele noastre de sub sprâncene,
apoi alunecând spre inimă,
spre inima Ardealului.

Terra incognita

Ziua totuși nu e o vrabie
care ciripește în zarzăr și dispare
în înțelegerea auditivă a cuiva
ce-și lustruiește în soare o sabie.
Nu, ea nu e vrabia aceea cu aripi
neliniștite și cenușii
de la care învăț să zbor
pentru a trece peste râul clipelor târzii
în *terra incognita* altui dor.
Noaptea nu știu unde dorm
păsările,
se fac una cu frunzele
sau le acoperă întunericul cu o mantie de culoare
încinsă cum înalbăstrește apa meduzele.
Noi credem să s-au dus la culcare
însă ele veghează propriul somn
când golul de cântec a rămas la fereastră
pentru nevăzutul Domn
ce crește în glastră.
Am spune că nici ziua nu se mișcă
și-ntr-adevăr ea nu e o vrabie
e săgeata aceea care pișcă,
cum înțeapă soarele din mustul sorbit pe la chindie,
acolo unde inima bate ca o tocălie.

A înviat Iisus

Lumea este în concurență cu ea
Și mai puțin se uită spre Tine sus,
Tu, Doamne, ești Călăuza mea
Când din morți înviază Iisus.

Am un surplus de idei și de har
Și la picioarele Tale le-am pus
În numele veșniciei ca dar,

Când din morți înviază Iisus.

Doamne, ași vrea să recunoști
Din mulți pe mine cel ce-a dus
Crucea în fruntea atâtor oști
Când din morți înviază Iisus.

Erai, Doamne, Mielul sacrificat
Pe Cruce, spre Golgota, în apus,
Mântuiește lumea de acest păcat,
Când din morți înviază Iisus.

Privesc în ochii Tăi și-mi caut iertarea,
Pentru ateii căzuți în păcat, Iisus
e “vina”, ce luminează cărarea
Învierii speranței noastre Sus.

Lumea este în concurență cu ea
Și mai puțin se uită spre Tine sus,
Tu, Doamne, ești Călăuza mea
Când din morți înviază Iisus.

Incident istoric

A ieșit istoria în stradă, dezbrăcată ca o nebună,
În piața publică strigă cât o țin paginile:
Sunt unică și nu mă repet, terorismul politic
mi-a pus cunună,
tras la șapirograful timpului, el e de vină!
Istoria mai strigă: să se facă lumină!

În piața Patriei istoria desculță ca o fată bătrână
Urlă din tot plămânul îmbâcsit de războaie:
Sunt fecioara ce visează sub lună
la Bărbatul ce-și pune în cui Războiul
Și-n fața femeii-Pacea, genunchiul și-l îndoaie.

A ieșit istoria în stradă ca o nebună,
E noapte, oamenii latră la lună
și câinii ascultă cuvântându-le în strună.

Citindu-l pe Artur Silvestri printr-o picătură de ploaie

ploile îți albesc ochii mirați
când eu te văd printr-o picătură de ploaie
lentilă prin care-ți citesc
sufletul ce mă încolțește ca un imperiu
de gâfâie Bucureștul prin clopote

cu dangăte prelungi ca un imperiu de viață
lungă cât o bătaie de pleoapă,

de aici înainte
băile de lumină ne transformă în mesteceni
și ne așează în tabloul de deasupra
patului
pe care îl vedem numai atrunci
când degetele ploii trezesc domnitorii
răciți de curentul ce vine pe sub ușă
dinspre Europa.

La margine de univers, pe o baliză...

Era o vreme când nu era timp
Lucrurile toate aveau aripe
Se nășteau nevăzute în Olimp
Ieșind din ouăle de clipe.
Copacii cu rădăcinile în cer
Erau înaintea zilei cu un pas,
În universul născut dintr-o enclavă
Ceasul trăgea de mână un alt ceas...
...și așa, unul după altul, și altul...
Omul nu se vedea, nu ne vedeam...
Cu lumea ce aluneca spre-nalturi,
Omul și veșnicia porniseră-n tandem.

Dar a venit Eva, prima oară
Mușcând mărunții din livada cu rădăcinile în sus
Și de-atunci bărbatul își tot cară
Crucea Mântuitorului Iisus.

Prin cuvânt divin al spațiului curbat
Ne adâncim în vârtejuri proaspete de briză
Zăbovind mereu într-un păcat
La margine de univers, pe o baliză
Cu sufletul ferecat într-o valiză.

Îți răsfoiesc postulatele...

Zilnic sorbeai din apa lui Hristos
Și te revendicai din alte propoziții
când pe drumul fără de folos
pândeai dreapta clipă a morții.

Pe-un sânge sfânt călcai pe drum murdar

purtând în spate cruci imaginare
sperând că pronia cerească ne dă har
când răutatea altora ne doare.

Îți răsfoiesc postulatele grave
hămesit de-nțelepciune și de raze
cum sunetul tot urcă în octave
și înțelepciunea se-așează-n fraze.

Mersul pe văzduh

Cine mai știe ce fulger cădea în ogradă
Și unde se ascundea acel Duh,
Știu doar că veneau călcând pe văzduh
Păsări pe crengi să ne vadă.

Inventai neantul să poți merge,
Era o geneză pentru care stârneai valuri
Între zborul de șoim și alunecarea pe maluri
Când pe văzduh călcai ca un rege.

Prezența cerului este o lentilă mare,
Puternică, aducându-ți veșnicia aproape,
Zilele nu mai încap în misterioasele mape
Au luato prin văzduh croind o cărare.

Muzele datoare

De-ți curge sângele pe cărare
Curg din tine și erori:
Ai oriunde muzele datoare,
Iar ideile-zbor de cocori.

Stai drept în arc de apus
Nu e târziu pentru dreptate
Iar verbele și culorile nu-s
Pentru tuneluri argumente săpate.

Ne vom unii în ape și în vise,
Din nou în diametrul orei
Vor cădea minutele ucise
Colorând în roșu înaltul aurorei.

Ora de ninsoare

Ninge cu lentoare peste burgul înzăpezit,
Albul a ajuns până la ochii ferestrelor,
Curiozitatea acoperită de vâlul perdelelor
Se strecoară pe sub mâna ce înlătură discret intransparența.

Istoria e alta în fiecare fulg de nea și orașul
a ieșit din casă strecurându-se printre ei,
s-a urcat în bena camionului de strâns gunoiul
și mestecă sticle de plastic să-și curețe dinții-

străzi cariate în anveolele cărora descoperim
banii locuitorilor ce-și plimbă nepăsarea în coșciuge de tinichea.

Ninge cu alb peste orașul din tabloul aflat în camera ta
Unde aștept invitat să fiu să-ți citesc cărțile
Cu coperți făcute din pielea burgului nostru,
animal unic peste care ninge cu postulate.

Poemul postum

S-a dovedit că moartea e anonimă
Trece printre noi și ne ia pe sărite
O însoțim fără judecată cu ultima rimă
Acolo unde și verbele cad rănite.

Doar câte odată unul dintre sute
De doamna neagră crezând c-a fost cosit
Cade în cartea postumă scrisă pe tăcute
Când inima mințise c-a murit.

Rugăciunea zilei

E o primăvară cu muguri adormiți în copaci
ca ochii dimineții cu care eu
privindu-te în miezul clipei te fac să taci
s- ascuți rugăciunea zilei către Dumnezeu.

O oră blândă dă ocol prin împrejur,
te aspiră dintr-un cer de vise,
când cucul își lasă cântecul său sur
clocit să fie în cuibul clipelor ucise.

Anotimpul acesta-i o cameră sigilată,
o lume vibrând într-un fluier de os,
doar ploaia de mult așteptată
te înveșnicește-ntr-un bărbat frumos.

Speranța binelui relativ

Mergând, te înstrăinezi timp de timp
și te risipești, drumul nu se strânge
decât atunci întors în Olimp
spălat de voia undelor de sânge.

Mergând, te încarci de timpul tău deschis
cu pagini de trăiri și de istorii, .
de oboseală nu te dai învins,
te pregătești să-nfrunți furtuna, norii.

Mergând, te temni de judecata-n care crezi,
o victorioasă întoarcere în timp;
îndreptățirea însă va pluti în iezi
și-n culoarea luminii de pe nimb.

Credeai în Cuvânt, înainte de a spera în tine,
programai drumul tău definitiv
în inifinitul incolor și indor ce vine,
și-n speranța unui bine relative.

Înainte de sfârșitul frazei

Brazda țării în care clocote sângele străbunilor
Ți-a deschis Calea
Spre Lumina întoarceri în Sine.

Precum pasărea din interiorul
Oului de aer
Înălțimea îți devorează tăcerea...

Doar cuvintele tale încărcate de gânduri
Ne umezește tâmpla
Iar din dosul ochilor tăi
Îți este teamă că vei trece prin ei
Pentru îmbrtățirea finală.

Frazele tale au inundat
Fiecare celulă a creierului nostru contemporan
Pregătind potirul alchimic
Pentru noua ta naștere...

În noi
Cu dăruire ai îngenunchiat
Printre geometrii de fraze
Să ne încurci visele cu viața,
Fiindcă nu mai știm dacă s-a întâmplat
s-au moartea s-a strecurat în somn
și nici acum n-ai aflat că ai trecut pe malul celălalt
în Lumină.

Abatere de la firesc

Un verb ce-a încăput într-un Cuvânt
Se roagă în silabe la mormântul unui sfânt

Și o rimă rebelă ieșită din lege
Se-așează rubin pe coroana unui rege;

Iese icoana din cerul unei rostiri-
Fraza încheie clipa din sfințiri.

Poetul-verbul unei abateri de la firesc
Poartă sub aripi visul îngeresc,

El este și ploaie, secetă și duh
Pasăre măiastră rătăcind prin văzduh.

Amintiri din miezul unui poem

Ideile acestui poem sunt un cer spuzit de stele
Numai când ultimul luceafăr cade-n rouă;
Așa cum renaște din tăcere tăcerile mele
In suflet când începe o zi nouă.

Ideile acestui poem se strecoara în metaforă
In propriul substanțeles atât de viu,
Stelare insule culeg dimineți în anforă,
Mărturii de lumină din care sorbim, târziu.

Să lupți cu Goliat îți-e randul
In clipa versului și-al evocării
Când verbul cade-n tine îmbălsămându-l
In amurgul împins în secunda uitării.

Caracatița timpului

Caracatița înghițise timpul, ochii mării se bulbucase,
bețiv ce-și bea propria urină,
azvârlind lături pe mal unde cerul alerga desculț
după stele în nisip rămase fără vină
pietricele colorate să adune
în străfulgerarea galopului unui cal
lumină din ochii peștilor amăgiți de undițe
aruncate din bărci cu carena adormită în val.

Lip, pleosc, lip, tentacole sugrumând noaptea,
vise sângerând pe sarea mării din rană
și pescarul sorbind tăcerea din cană
coclită de lună, sloi de gheață
în topire, vărsând umbre lângă case
rămase
ascunse sub duzi fără viață.

caracatița timpului se înghițise pe sine și marea,
marea era una și aceeași
cu zarea...

Clipa inefabilă

Îți circulă sunete prin vene
Beethoven te așteaptă lângă un fa diez
pe când pianul își trage coada
pe scenă alene

Stai răzmat de nota Do,
sala trage scaune sub noi,
de sus curge fluviul de tăcere
când tu evadezi c-un cal maro
pe când din oul roșu iese un soare și ploi

clipa e Cuvântul din care izvorăște miere...

Doar o Treime

Lupta inegală a început de mult
Confruntarea dintre luciferi este și-n vis
De nimic și nimeni nu ascult
Până și timpul dintre ei l-au ucis.

Doar un colț de spațiu rămas de răzbunare
Curge spre un destin predestinat
Când și umbra de teamă din cărare
Se-nalță spre cerul înstelat.

Între două constelații o cruce a rămas
Și-un Car Mare trăgând timpul după el
Iar noi la un predestinat ceas
Suntem lătrați de-o lumină ca un cățel.

Îngerul de pe umărul stâng

Ingerul de pe umărul stâng îl simt rar,
Dar iată, mor tineri mereu-
Depindem de-un eruvin, este un dar
Când cerul își varsă plumbul greu.

El a venit ca o minune de sus,
Din umbră ne călăuzește prin ceață,
Dacă unul din noi trece-n apus
E că îngerul a coborât în viață.

Aici se transformă în om, sau blestem,
Când cel plecat bate în ceruri la poartă;
Și secunda fatală de care mă tem
Nici ea nu schimbă ce-a fost scris de soartă.

Vreau să mă vindec de clipă, de păcatul total,
Ingerul mi-e pe umăr, în tăcere-mi păzește
Drumul croit prin oceanul fatal-
Menirea ce-o am în adâncul ce crește.

Metafora ruginii

Floarea ruginii fumurie
Coagulează metafora la loc
Și rădăcinile-ntoarse-n tăcerea azurie
Clocotesc a sevă, fluierînd din soc.

Gândește mersul osul de oxigen
A măduvei umplută cu apus
Spre ele alunecă flori fără polen
Aripi urcând cu mine mai sus.

Din motani coboară păsări către pădure
Cu zborul întreg descătușat sub pene
Și cerul coboară sub aripi sure
Aduceri aminte strecurându-se în vene.

Și boii lepădându-se de jug
Și-au găsit în glod potcoava lor
Trag după ei câmpia aprinsă rug
Spre talpa unui întreg popor.

Când în unire apa unui râu
Va săpa în maluri ca un gând
Eu îl voi trece cu valul pînă-n brîu
Cu poemul mai departe alunecând...

Artur, fiord al apelor liniștite

Din ochiul apei cu nori de pleoape
Soarele răsare ca un gând mai blând,
Când nări de căprioare se mulează-n ape
Și-o altă lume încolțește-n gând.

Acolo, memoria mea, închisă,
umple cu durere un alt gol,
Când căprioara a căzut ucisă
Trist intră prietenul în simbol.

Vulnerabile stări de lună și de soare,
Sub care alunecă fregate de idei,
Le dedic lui Artur, din păcate tot mai rare,
Când plâng în mine cohortele de miei.

Filosoful esențelor tari

Filosoful esențelor tari
A sorbit din apa lui Hristos,
Când pe drumul confuziilor mari
Înțelepciunea îl făcea mai frumos.

Un ochi îl urmărea-n sine,
În cale crescând confuzii de lumini,
Ce-l ducea-n tăcerea care vine
Sub atâția ochi divini.

Filosoful esențelor tari
Își bea măduva cuvintelor din mers,
Dacă prin vreme anii sunt mai rari
Cineva muntele de păcate l-a șters.

Mai trăiește vremea inimii înduioșate
Și-a timpului dragostei cea bună,
Mai soarbe esențe cu păcate
Din lutul ce-l roagă să rămână...

Este Visătorul esențelor tari,
Un ins grăbit spre ce-o să fie,
Lăsând clipele lui cu armăsari
Să-l tragă-n veșnicie...

Filosoful esențelor tari
Călătorește acum spre spațiile mari.

Al doisprezecelea ceas

Vremea urcă în imponderabil,
Păsările sub zborul cărora moleculele de aer mor
Poartă tăcerea între particule,
Doar mișcarea browniană în dezordinea ei
Ordonează apa de ploaie
Din paharul de pe masă.

Cântecul mierliței pune miere în levitația
Fulgului de pădăie
Dus mai departe în interiorul zilei
Cum orele sunt plimbate de indicatoarele ceasului
Pe cadranul numerotat de cineva
Ce n-a știut să numere
Decât până la al doisprezecelea ceas.

Antagonie

Ieri s-a mai născut o stea în cer,
Aici, a fost o moarte cu durere,
Plecarea unei ființe de-ntrebări
ne-a pus în cuvinte numai miere.

Emirate de gânduri

Fruntea-i era un cer de idei spuzit
când cădea-n ochi un strop de luceafăr,
cum clipele-s bolnave și-a-nroșit
sufletul ce nu-i atât de teafăr...

Gândul gândului tot aleargă
pe sub propria-i piele atât de tristă!
Stelare feude pe o hartă întreagă
mărturii fugare trec în revistă.

Degeaba implora înțelepciunea în Cuvinte:
Tăcea, gândea în clipa evocării
Iar vorbele lui deveneau mai sfinte
Levitând peste irealul transparent al mării..

Fluviu cuvintelor

De atâta căldură în note muzicale
cuvintele curg de căldură-
un izvor ieșit în cale
se strecoară din inimă în gură

mai multe în fluviu se-adună
ce curge la vale înspumat,
ziua și noaptea pe lună
râul de cuvinte născut din păcat.

Se-adună toate în Marea Limbii Române,
Furtună de verbe în adâncuri și valuri,
Seninul cuvântului rămâne
în patria întinsă la plaje pe maluri...

În fiecare zi îți aprind din inimă lumina
Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil,
De am greșit, îmi port și-acuma vina
Furnicilor strivite sub călcâiul de copil.

Lumină pentru Mama

În fiecare zi îți aprind din inimă lumina,
Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil,
De am greșit, îmi port și-acuma vina
furnicilor strivite sub călcâiul de copil.

Îmi port crucea plecării mele din sat,
Alergând după fluturi sub cerul depărtării,
Iar dacă, uneori, am căzut în păcat,
Îți cer iertare, mamă, la ceasul înserării.

Îmi aprinzi zorii luminii ce n-o vezi,
Eu, lumânării zilei mă închin sfios,
De Sus, știu, tu prin lume mă urmezi
Și mă-ndrești cu sfaturi când fac ceva pe dos.

Iubire și cald era mamă lângă tine
În universul casei în amintire rămas,
Dar o chemare încolțea, pe-atunci, în mine,
Destinul îmi pregătise-un Pegas...

De-atunci colind prin păduri înșelătoare
Tezaur de invidie, ură și venin.
Am mai venit la casa albastră pe-o cărare
Iar tu în ochi aveai lumină mai puțin

Așteptai tăcută cu fruntea de fereastră
Aveai în ochi așchii de întuneric
Iar gându-ți trimis spre mine-pasăre măiastră
Doar el mă cuprindea în mieziul sferic.

O iubire de tine îmi intră-n sânge mamă
Cu ghiociei, mușcate și miros de pelin,
Dojeana-ți blândă ași lua acum în seamă
Și m-ași întoarce acasă pe urme de senin.

Un dor îmi coboară în inimă de casă
De truda tatei, a ta, și de înserate mângâieri,
Însă urma voastră de aer rămasă
Când o ating se preface-n ieri

În fiecare zi îți aprind din inimă lumina,
Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil,
De am greșit, îmi port și-acuma vina
Furnicilor strivite sub călcâiul de copil.

Materia luminoasă

Particule rupte din fraze intrate-n implozie,
Doar verbul fierbe într-un abur invizibil.
Undeva pe marginea buzei universului
Strigă conștiința materiei ceva ilizibil.

Așteaptă! Respiră mirosul tăcerii,
Culoarea adjectivului el n-are cum s-o înțeleagă
Dacă ora e împărțită între nuanța sevei și-a mierii.

Undeva prin cuvinte aleargă merii,
Livada în fraze a rămas întreagă.

Singurătatea poetului de cursă lungă

Cad ceruri peste alte ceruri în stele stinse de mult
zguna rămasă mocnește lumină-n adâncuri,
stau pe-o piatră de gând și ascult
tăcerea din versuri,
doar greierii țuruind în urechi
coboară poteci printre rime
perechi
pentru despărțirea imaginată de noi
care niciodată n-a avut loc,
ne mai unesc șopârle și șoșonii udați de ploi
ce suflă alizee albastre în fluiere de soc.

Cale lungă are poetul pe lumină
călcând
cu călcâiele bătătorite de dor de ducă
purtând la tâmpile câte-o vină
ce-o duce și acum în gând
și-n mână cu o floare ce se usucă.

Cale lungă are Poetul călcând pe lumina ce vine
sorbind mierea cuvântului din țâța unei albine.

Viața ca o luptă

Eu vin din locul de mai sus
Tu ești născut pe mal de apă
Ne-am întâlnit sub crucea lui Isus;
Răgaz de-o viață, răgaz de sapă.

Mereu uniți pe frontul vieții-
Lupte mari pentru victorii mici...
Tânjesc la dezbaterile pieții
Cu idei-cărări de licurici.

Războiul acesta de un an
Se vede c-a ținut o viață;
Doreai o viață în sânul lui Avraam
Și-o luptă de idei în piață.

Poeții nu mor niciodată

Poeții nu mor niciodată, ei doar
își odihnesc zborul
între clipa ce vine și visul cea fost
potolind focul din oase și luna
cu dorul,
arzând întotdeauna
cu rost .

Poeții nu mor niciodată, se-ntorc în cuvinte
eterne vorbe încolțite-n brazdă
în frunze, flori, și în întoarceri din cele sfinte
sau în zborul păsărilor ce torc la stână
cântece pregătite să fie gazdă
în care intrăm cu ei de mână.

Poeții nu mor niciodată ei vin
coborând treptat în noi pe frânghii de lumină,
de apă și iz de pelin
ne iau de pe umeri tristețea, ne-nveșnicesc tulpină
și ne pun aripi de înger, în abis
nu mor niciodată, niciodată în Paradis,
doar urcă în vis.

Poeții nu mor niciodată, doar ies
din auz, cum ai privii
printr-un ocehan întors,
sau alunecă în simțuri cum noaptea unei ciocârlii

aureolează cu stele un șes,
ei au în vene al patrulea simț,
metafora din sânge a unui prinț.

Poeții nu mor niciodată, și doar
își odihnesc zborul
între clipa ce vine și visul amar
potolind focul din case și luna
cu dorul, arzând întotdeauna
cu rost.

CUPRINS

Ziua a șaptea după Artur	2
Cei doi gemeni-timpul și spațiu	2
Lumina din Acrostih	3
Înainte de sfârșitul frazei	3
Eu și guguștiucul	4
Întoarcerea ACASĂ	4
Medalia de sub preș	5
Modestie	5
Plecarea	5
Terra incognita	6
A înviat Iisus	6
Când din morți înviază Iisus.	7
Incident istoric	7
Citindu-l pe Artur Silvestri printr-o picătură de ploaie	7
La margine de univers, pe o baliză...	8
Îți răsfoiesc postulatele...	8
Mersul pe văzduh	9
Muzele datoare	9
Ora de ninsoare	10
Poemul postum	10
Rugăciunea zilei	10
Speranța binelui relativ	11
Înainte de sfârșitul frazei	11
Abatere de la firesc	12
Amintiri din miezul unui poem	12
Caracatița timpului	13
Clipa inefabilă	13
Doar o Treime	14
Îngerul de pe umărul stâng	14
Metafora ruginii	15
Artur, fiord al apelor liniștite	15
Filosoful esențelor tari	16
Al doisprezecelea ceas	16
Antagonie	17
Emirate de gânduri	17
Fluviu cuvintelor	17
Lumină pentru Mama	18
Materia luminoasă	19
Singurătatea poetului de cursă lungă	19
Viața ca o luptă	20
Poeții nu mor niciodată	20

Publicat la „Semănătorul – Editura online”, mai 2009
Tehnoredactare, prof. Nicolae N. Tomoniu